

Ovaj prikaz, osim znanstvene motivacije, ima i pastoralnu primjenu: uviđevši stanje u prošlosti postat će nam jasnije i neke današnje pojave za koje se može činiti da su novijeg datuma nastanka, a zapravo su samo produžetak onoga čemu se korijen nalazi u proteklim vremenima.

Šito Ćorić,

HRVATSKE MOLITVENE POPJEVKE

Izdavač: Naša ognjišta, Duvno — Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1977.

Nedavno je Knjižnica »Naša ognjišta« objavila pjesmaricu HRVATSKE MOLITVENE POPJEVKE. Priređivač pjesmarice Šito Ćorić ostvario je sretnu zamisao da, prema prijedlozima više od trideset pastoralnih radnika, oblikuje tu — puku namijenjenu — zbirku crkvenih popjevki. Kroz pjesmu — tu se kršćanski puk potiče na kristoliko življenje i osjećanje. »Redovne molitvene popjevke« uvode vjernika u »obiteljsku« suživljenost čovjeka s Bogom. Takva suživljenost sama po sebi zrači radost i zahvalnost za sva dobra što ih primamo od Stvoritelja, od ljudi, od života — pa i onda kad je on težak i mučan. Snažne misli, izražene lijepim i jednostavnim jezikom, ponegdje podanašnjem, trebaju odgojiti vjernika u smislu sveobuhvatnosti kršćanske ljubavi i dobrote, nade i radosti, predanosti i povjerenja, zahvalnog »Aleluja« i Bogu predanog »Amen«. Povijesni raspon odabranih pjesama dosta je širok, iz vremena stare »Cithara octochorda« (18. st.) do najnovijih domaćih i stranih molitvenih popjevki. Sami glazbeni melos, koji susrećemo u pjesmarici, također je raznolik: lokalno hercegovačkog karaktera, koralni — kao u čitavoj katoličkoj crkvi, hrvatski crkveni melos, suvremeni melos duhovne glazbe — nadahnut crnačkom duhovnom glazbom — i zastupljen u skladbama domaćih i stranih stvaralaca duhovne popjevke. Vjersko osvjedočenje, izraženo kroz glazbu, nadilazi prostorne i vremenske granice, sjedinjuje rase i klase, države i kontinente, stare majstore i tražitelje novih puteva u glazbenom izričaju. — »Popjevke za Došašće i Božićne«, pa »Korizmene i Uskrsne popjevke« — uvode nas u ozračje božićnog veselja, iskusivog za one koji su priprosti poput pastira i istinoljubivi poput Tri Kralja, kao i u unutarnje raspoloženje korizmenog priznanja vlastitog dijela krivice u mukama nevinog Krista, tako da to priznanje nikada nije praćeno tjeskobom očajnika nego samo pouzdanjem pokajnika. Vjerski osjećaj: nalaziti se pred svojim »Bratom« Isusom Kristom i svojim »Ocem« Bogom, nikada ne dopušta kapitulaciju pred poteškoćama što ih život donosi, nego takav osjećaj ojačava u čovjeku životodavno djetinjsko veselje Božića i zrelo nadanje Uskrsnuća. — »Svetačke popjevke« uvode vjernika u društvo kršćanskih ideala — od Djevice Marije i sv. Josipa do svetaca poput Nikole Tavelića, Franje Asiškog i Ante Padovanskog. Marija je »bijeli ljiljan« i »zlatna luč«, ona je Majka kojoj »nosimo.. naša srca, ljubav, želje, naše boli«. Nikola Tavelić hoće da »blagom vječne ljubavi« usreći »Bosnu i svijet čitavi«. Franjo nas kroz pjevanje »Bratu suncu« potiče da slavimo Boga ljubeći sva njegova stvorenja, a primjer Ante Padovanskog poziva nas da jedan drugome pomažemo u svim životnim potrebama, bile one tjelesne ili duševne. Sve to zaokružujući, nastupa »radnik vrijedni« i »zanatlija tihi« — sv. Josip, koji svakom vjereniku treba da svijetli kao uzor savjesnog i odgovornog vršenja svojih dužnosti, bez oholog »Hvala ti, Bože, što nisam kao drugi ljudi!«. — »Popjevke za djecu« idu za tim da se u srcu malenih i nevinih unesu kao životni svjetionici u prvom redu likovi Isusa i Marije, kako bi se i preko toga radost »širila posvud« te ubrzalo dolazak vremena gdje će »čovjek čovjeku prestat biti vuk«. — Na kraju nalazi se jedna lagana i pjevna pučka misa, i koralna mrtvačka misa. Zbirka završava s tekstom »Obreda mise« — kako bi

vjernici mogli pratiti čitavu službu Božju, zapamtiti glavne vjerske istine i nadahnjivati se njihovom porukom u svakodnevnom praktičnom životu.

Pjesmarica »Hrvatske molitvene popjevke« — po izboru pjesama — namjenjena je puku, nije velika po formatu, i lako je u njoj se snalaziti. Svakom vjerniku, a u prvom redu voditeljima crkvenog pjevanja, koji žele da se poveća repertoar naših crkvenih pjesama koje pjeva čitavi puk, ta zbirka može poslužiti kao vrlo korisno pomagalo. Kako je i poznato, odgoj za pučko pjevanje po- tiče se danas u Crkvi u skladu s obredima o liturgijskoj reformi.

Ante Kusić

KARD. JOSIP HÖFFNER O POTEŠKOĆAMA KATEHEZE

U auli Sinode nije se prešutjelo da se kateheza u današnjem svijetu spotiče o izrazite poteškoće. Biskupi su upozorili ponajviše na tri poteškoće.

1. Naviještanje vjere i kateheza spotiču se danas mnogostruko o pojavu koju su biskupi nazvali »sekularizam«. Nije danas mali broj onih koji su skloni da namjesto vjere u Boga postave vjeru u čovjeka. Oni vjeruju u stvaralaštvo svijeta te drže da znanost i tehnika posjeduju čarobnu formulu kojom bi se moglo riješiti sve zagonetke čovjeka i svijeta. Svakako, ova je vjera u napredak, kako je više biskupa primjetilo, danas nadaleko poljuljana. U gredi naprednog društva nešte puca. Ljudi sve više uviđaju da se težnja čovječjega srca za potpunom srećom, za postojanom ljubavlju, za vječnim životom ne može zasiti na ovome svijetu.

2. U širokim dijelovima svijeta naviještanje se vjere otvoreno sukobljava s ateizmom. Neki su biskupi govorili o »programtskom ateiziranju«, o povlasticama osoba koje šire ateizam. Nadbiskup Degenhardt je u svom panoramičnom izvještaju upozorio da je vjerska sloboda povrijeđena. Žalosno je što se izvjesne države ne drže ugovorâ kojima su zajamčena sloboda savjesti i vjera.

3. Mnogi su biskupi požalili što kateheza ponegdje i *unutar Crkve pokazuje znakove krize*. Znatni broj religioznih knjiga nisu nikakve vjerske knjige nego su horizontalna smjesa psihologije i sociologije. Necrkvene teorije dovele su do nesigurnosti vjere.

Posebno su kod mladeži, kako je prikazalo više biskupa, upadne posljedice pometnje. Ne malom broju imponiraju krilatice: »sloboda i kreativnost, namjesto reda i stabiliteta!«; »Isus i intuicija, namjesto Crkve i institucije!«; »ortopraksija, namjesto ortodoksije!« Napast djelomične identifikacije s Crkvom raste. Ali se ujedno ipak opaža da se ti mladi strastveno hvataju u koštac s posljednjim smislom ovoga života i da su spremni na sebe preuzeti teške i tvrde zaključke koji proizlaze iz odgovora na pitanje životnog smisla.

Iz *Das neue Groschenblatt*, 7. Jahr (Nr. 12) Dezember 1977, S. 4, preveo:

F. Lj. Š.
